

[Lykketoft]

strien. Der er masser af folk andre steder i dette samfund, som man kan omskole til at gå ind i metalindustrien.

Jes Lunde (SF):

Jeg er enig i de bemærkninger, hr. Lykketoft har haft om brugerbetaling og privatisering.

Jeg synes, det er udmærket, at finansministeren vælger at rose os for fordomsfrihed, fordi vi vil se sagligt på tingene. Vi kunne så ønske os, at vi havde mulighed for at rose regeringen for det samme, for vi ønsker, at regeringen har øget fordomsfrihed over for, hvor grænserne mellem den offentlige og den private sektor skal gå. Vi ville godt være med til at se, om der er nogle vildskud på den offentlige sektor, som ikke mest rationelt hører hjemme dér.

Til gengæld kunne vi også godt ønske os, at regeringen tog lidt mere afslappet på diskussionen om, hvad det offentlige må lave, om man må lave noget joint venture-samarbejde på det erhvervspolitiske område, om man må lave iværksættercentre, sådan som Håndværksrådet beder os om, osv. osv. Kunne vi ikke få den diskussion på et mere sagligt grundlag, sådan at ideologien blev trængt lidt i baggrunden? Det håber jeg at vi kan komme frem til på et tidspunkt.

Finansministeren var inde på, at den udvikling, der har været i arbejdsstyrken i 1970'erne og i 1980'erne, ikke vil være den samme i årene fremover. Vi må fra at have haft en meget betydelig vækst i arbejdsstyrken se frem til, at der efter årtusindskiftet begynder at komme et direkte fald i arbejdsstyrken. Det er jeg enig i, og det er vi også opmærksom på i SF. Og finansministeren har selvfølgelig ret i, at det på et eller andet tidspunkt giver en personalemæssig klemme. Det gør, at arbejdskraften på et tidspunkt bliver en mere knap ressource, end den er i øjeblikket.

Jeg synes bare ikke, at det er så godt et argument for at skære ned i den offentlige sektor i dag, hvor vi har over 300.000 arbejdsløse. Jeg synes tværtimod, vi må sige, at når vi kan imødesee mangel på arbejdskraft efter årtusindskiftet, så var det da nu, vi burde tage fat på forskellige opgaver, som vi ønsker løst, og som vi har sværere ved at finde arbejdskraften til på et senere tidspunkt.

Det kunne f.eks. være byfornyelse, hvor vi har en voldsom opgave. Der er jo hundredtu-

sindvis af boliger her i landet, som er uden bad og toilet. Var det ikke en opgave at tage fat på nu, medens vi har mange arbejdsløse, i stedet for efter årtusindskiftet, hvor vi måske har mangel på arbejdskraft, og hvor det er sværere at få løst sådan en opgave?

Vi kunne kigge på det forhold, at der er et betragteligt uddannelsesmæssigt efterslæb i vores befolkning. Der er 700.000 voksne, som kun har syv års skolegang bag sig, og mange af dem har svært ved at hænge ordentligt fast på arbejdsmarkedet med den baggrund. Det var da nu, vi skulle tage fat på at kvalificere vores arbejdskraft, så vi også, når der bliver mere smalhals på arbejdskraftområdet, nemmere undgår at få flaskehalse. Det ved jeg er et tema, som regeringen er meget opmærksom på, når det handler om problemsiden. Vi ønsker, at regeringen også bliver mere opmærksom på det, når det gælder løsningen af problemet, nemlig at afsætte flere ressourcer til at få kvalificeret vores arbejdskraft.

Jeg synes, at man burde tackle det, at der bliver arbejdskraftmangel efter årtusindskiftet, mere offensivt i stedet for at bruge det som argument for nedskæringer nu og så sige: jamen lad os få løst en masse opgaver, som vi ved trænger sig på.

Så er det rigtigt, at vi til den tid har brug for at være mere fleksible. Det er klart, at hvis vi udvider den offentlige sektor på nogle enkelte punkter nu for at få lavet en midlertidig uddannelsesindsats, for at få lavet noget byfornyelse osv., kræver det fordomsfrihed fra vores side, så vi også er villige til at afvikle disse midlertidige foranstaltninger senere, og det er måske dér, finansministerens nervøsitet sætter ind.

Jeg tror ikke, nervøsiteten er så velbegrundet, for det er jo meget nemmere at lave en omstilling fra offentlig til privat sektor for arbejdskraften i en situation, hvor der er mangel på arbejdskraft, betydelig nemmere. Så er fordomsfriheden hos os enorm, kan jeg love, men fordomsfuldheden er måske nok stor i en situation, hvor vi har 300.000 arbejdsløse.

I den situation er vi meget uvillige til at lave nedskæringer. Vi vil kigge meget nøje på dem, fordi vi er nervøse for, at vi fyrer folk fra en produktiv og meningsfuld stilling i det offentlige og ud i arbejdsløsheden, og det har vi altså svært ved at se fidusen i.